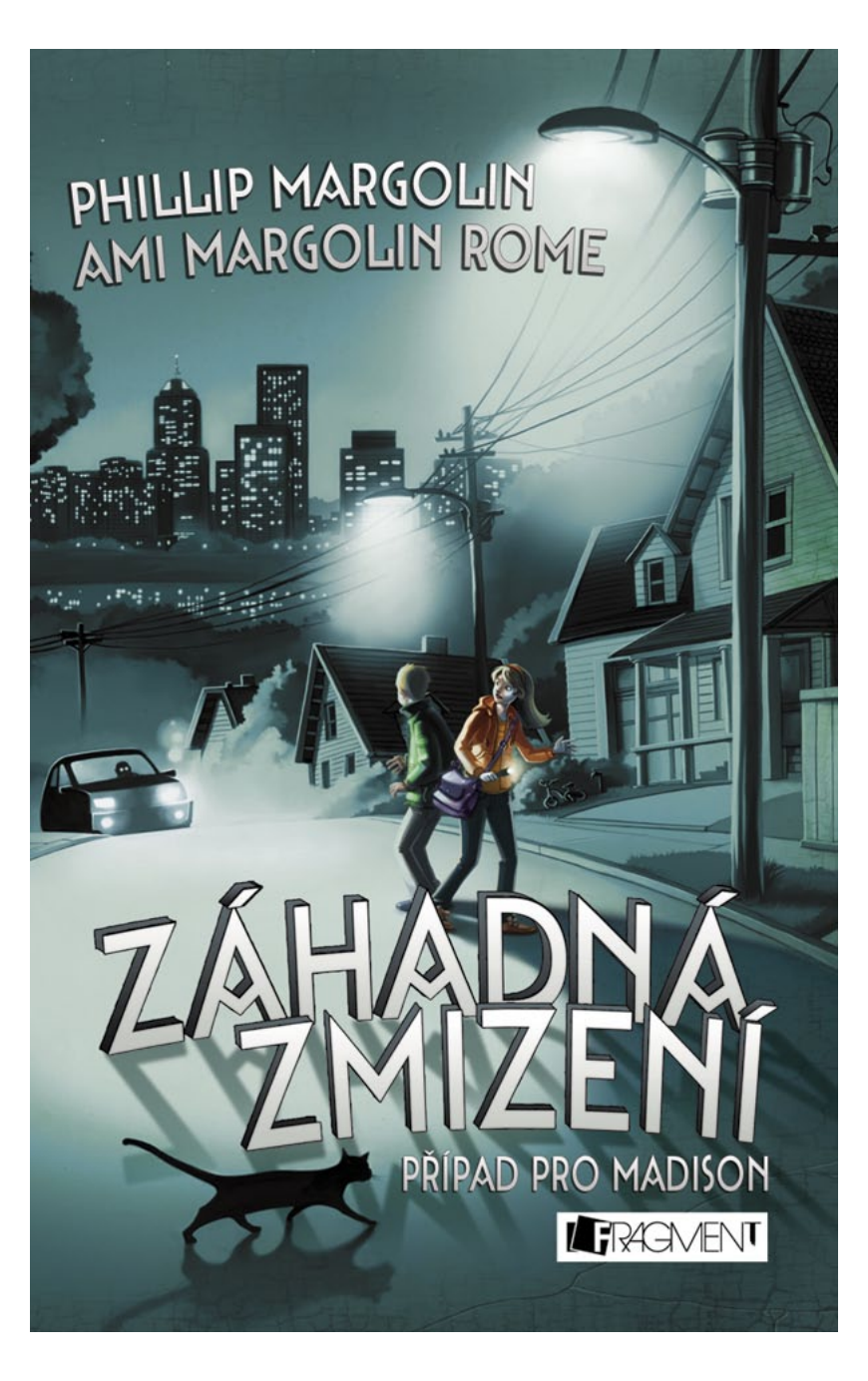

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration of a suburban street at night. In the foreground, a boy in a green jacket and a girl in an orange jacket are walking away from the viewer. A black car with its headlights on is approaching from the left. In the background, a city skyline with lit-up buildings is visible under a dark sky. A street lamp on the right illuminates the scene.

PHILLIP MARGOLIN
AMI MARGOLIN ROME

ZÁHADNÁ ZMIZENÍ

PŘÍPAD PRO MADISON

 FRAGMENT

ZÁHADNÁ ZMIZENÍ PŘÍPAD PRO MADISON

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Phillip Margolin, Ami Margolin Rome
Záhadná zmizení – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ZÁHADNÁ ZMIZENÍ

PŘÍPAD PRO MADISON

PHILLIP MARGOLIN
AMI MARGOLIN ROME

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme všem, kteří nám pomohli *Záhadná zmizení* napsat. Bez nich bychom to nedokázali.

Ashley Bermanová nám řekla všechno, co jsme potřebovali vědět o fotbale, a Brian Ostrom nám pomohl pochopit, jak funguje DNA a krevní skupiny. Jakékoli nepřesnosti v tomto směru vznikly naší chybou. Statečné redaktorky Laura Arnoldová a Rosemary Brosnanová nádherně vylepšily naši původní verzi knihy, velmi si ceníme jejich práce. Také bychom chtěli poděkovat Jessice Regelové, Jennifer Weltzové a všem ostatním v Literární agentuře Jean V. Naggarové. A konečně náš největší dík patří Andymu Romeovi za to, že to vydrží s Ami – to není snadný úkol.

*Tato kniha je věnována
Doreen Stammové Margolinové,
skvělé manželce a báječné matce.
Chybí nám.*

OBSAH

PROLOG	7
1. „CHCI OZNÁMIT VRAŽDU!“	11
2. PŮLNOČNÍ TELEFONÁT	19
3. ŠIKANA	31
4. V TÝMU?	37
5. PŘÍPAD SHELBY	46
6. JE TO MILÁČEK	56
7. ODPLATA	62
8. ZÁHADNÁ ŽENA	73
9. ÚTĚK	93
10. MADISON NA STOPĚ	98
11. ZÁZNAM	106

12. MADISON NAVŠTĚVUJE VRAHA	113
13. ŠPION	125
14. MADISON A DUCH	131
15. PSANEC	139
16. PŘEŽIJE	147
17. NALEZENA!	150
18. PRŮLOM V PŘÍPADU SHELBY	157
19. ZPÁTKY ZE ZÁHROBÍ	163
20. PRAVDA VYCHÁZÍ NAJEVO	170
21. NA ŠEŠŤÁČKU DOBRÁ PRÁCE	178
TIP PRO VÁS A VAŠI ČTEČKU:	185

PROLOG

Madison Kincaidová věděla, že tenhle zápas mají v hrsti. Vítězství přímo cítila v kostech a na světelné tabuli už viděla vítězné skóre. Základní škola Lewise a Clarka, vítěz přeboru okresu Multnomah, dnes porazí svého arcirivala, prestižní soukromé gymnázium Prescott-Mather, vítěze přeboru okresu Washington.

Ani ne za dvě minuty vyhraje ZŠ Lewise a Clarka potřetí za sebou státní přebor. A největší podíl na tom bude mít duo Madison Kincaidová – Ann Becková, postrach všech fotbalových hřišť, na která od svých začátků v první třídě vkročily.

Zbývají pouhé dvě minuty do konce zápasu a hráčky Prescott-Matheru se ve snaze vyrovnat skóre vrhají do posledního zoufalého protiútku. Ale nemají šanci. Branku školy Lewise a Clarka střeží skvělá brankářka, před ní hlídkuje Madison Kincaidová. Navíc hráčky Prescott-Matheru přihrávají Betsy Flintové. Madison už proti Betsy nastoupila mnohokrát – a sama Betsy ví, že Madison nesahá ani po kotníky. Madison čte v jejích očích nedůvěru k sobě samé a přesně ví, co se za chvíli stane. Betsy doběhne až k ní, zpanikaří a v zoufalství ji nenapadne nic jiného než vystřelit na bránu. Madison střelu zablokuje,

zpracuje a vykopne míč na soupeřovu polovinu. A zápas bude u konce.

Vše se skutečně odehrálo *téměř* přesně tak, jak Madison předpověděla: doběhla k Betsy a znemožnila jí další postup. Betsy zoufale těkala očima ze strany na stranu a hledala někoho, komu by mohla přihrát. Jenže žádná ze spoluhráček nebyla volná. Ještě chvíli váhala, pak upřela zrak do pravého horního rohu branky a vystřelila. Přesně tak, jak Madison předvídala.

Ano – Madison předpověděla vše. Až na ten mokrý flek na trávníku. Celé dopoledne sice pršelo, ale když rozhodčí zápas zahajoval, bylo už hřiště suché. Tedy až na jeden jediný kousek, který zůstal celý den ve stínu. A tak se stalo, co se stalo. Madison se jako o závod hnala za míčem, vzápětí ji ale bylo možné spatřit, jak plachtí vzduchem a ruce a nohy jí nekontrolovaně vlají. Pak ale přišlo něco ještě mnohem horšího. Pravou kopačkou trefila míč a o zlomek vteřiny později se rozhoupala síť v levém rohu branky Základní školy Lewise a Clarka.

Madison dopadla s hlasitým žuchnutím na zem. Měla vyražený dech a nemohla otevřít oči. Bylo jí mizerně a neviděla, co se kolem ní děje. Sluch ji ale neklamal – slyšela ječení a nadšený vírskot fotbalistek Prescott-Matheru: Madison Kincaidová srovnala skóre, dostaly ještě šanci. Zaplavila ji hořkost.

„Nádherný gól, gratuluju!“ Když Madison otevřela oči, spatřila Annin rozesmátý obličej orámovaný neposlušně poletující záplavou blondatých kudrn.

Ann byla proslulá tím, že se za každých okolností dokázala zplna hrdla zasmát. Teď podala Madison ruku a pomohla jí vstát. „Až skončí zápas, dovysvětlím ti ještě trochu pravidla. Cílem je dopravit míč do soupeřovy branky, ne do své vlastní,“ švitořila, když s Madison běžely zaujmout své pozice a všude kolem nich se přitom z tribun ozývalo posměšně: „Špatným směrem, Kincaidová.“

„Hmm, zajímavý postřeh,“ okomentovala ještě pokřik z tribun Ann.

Madison zaúpěla: „Už jsme to měly v kapse! Nemůžu uvěřit, že jsem udělala něco tak pitomýho.“ Cítila se tak trapně jako snad ještě nikdy v životě. Nejradši by zmizela z povrchu zemského.

„Prostě jsi uklouzla. Mohlo se to stát komukoli.“

„Zklamala jsem.“

„Hlavně se přestaň litovat,“ řekla Ann a přitiskla Madison k sobě v blátivém objetí. „Vyhrajeme to, uvidíš.“

Pak Ann svolala spoluhráčky a pronesla k nim řeč: „Tyhle slečinky z gymplu si myslí, že nás teď dostanou. Ale ony nevědí, s kým mají tu čest. Porazily jsme Prescott-Mather vloni a porazíme ho zas. Máme minutu na to, abysme vyhrály státní přebor, a ‚Špatným směrem, Kincaidová‘ ukáže všem z Prescottu, jak se to dělá *správně*.“

A potom, k velkému údivu soupeřek, zaskandovaly hráčky ZŠ Lewise a Clarka „Špatným, špatným

směrem“ a rozestavěly se do svých pozic. Časomíra se rozběhla a Madison se přistihla, jak s míčem na kopáče utíká k soupeřově brance.

Brankářka byla přesvědčená, že Madison bude chtít odčinit svůj hřích a vystřelí, a soustředila na ni veškerou svou pozornost. Ve snaze zablokovat střelu se také kolem Madison shromáždily rovnou tři hráčky obrany. Časomíra odpočítávala drahocenné vteřiny.

Madison svésila paži podél těla a zasignalizovala Ann – palec vzhůru. Každý ze soupeřova týmu si musel myslet, že Madison dává Ann najevo, že bude střílet. Jenže tohle byl speciální signál, který si vymyslely ještě ve třetí třídě.

Madison koutkem oka zahlédla, jak se Ann přesouvá na druhou stranu hřiště. Když byla Ann na svém místě, naznačila Madison střelu. V tom okamžiku se na ni vrhly tři hráčky Prescottu. Madison udělala kličku a poslala Ann přihrávku přesně na hlavu. Ann stačilo pouze doklepnout hlavičkou míč do branky. Balon se zatřepetal v síti. Vteřinu poté zazněl závěrečný hvizd.

Bez sebe radostí utíkala Madison k Ann, divoce ji objala a začala s ní poskakovat. To už se na ně ze všech stran vrhaly spoluhráčky, až celý tým nakonec vytvořil jeden bláznivě jásající chumel.

„Počkejte v šestce!“ pokřikovala Madison.

„Budeme královnami na Pettygrove!“

V té chvíli se Madison cítila nepřemožitelná.

„CHCI OZNÁMIT VRAŽDU!“

„Chci oznámit vraždu!“ hlásila Thelma Bauerová „dvěma policistům okamžitě poté, co jim otevřela dveře svého domku.

Strážník Jerry Kwong chňapnul po pouzdru se zbraní. Tvářil se přitom, jako by se na něj měl vzápětí zpoza rohu vyřítit nějaký šílenec s mačetou. Strážník Barry Jensen si povzdychl. Zapomněl svého nového kolegu před Thelmou varovat. Pokaždé, když dostal Barry Jensen rozkaz zahájit vyšetřování vraždy, rozbušilo se mu srdce jako po dvojitém espresu. Když ovšem trestní oznámení podávala Thelma Bauerová, reagoval asi tak, jako kdyby mu někdo přišel nahlásit zmizení kočky.

Thelma Bauerová byla devětašedesátiletá účetní v důchodu, která v televizi sledovala příliš mnoho

detektivních seriálů. Důsledkem toho bohužel získala poněkud mylnou představu o světě. V jejích očích se stával podezřelým téměř každý. A každého podezřelého svědomitě hlásila na místní služebně. Za ta léta, co tu Barry pracoval, identifikovala už několik „zločinců“, z nichž se později vyklubali zahradníci, obchodní zástupci nebo mladíci, co vozí lidem pizzu.

„Povězte nám, co jste viděla, paní,“ vybídl ji Kwong.

Poté, co zavolala na tísňovou linku 112, si Thelma učesala své krátké šedé vlasy, nanesla si na obličej make-up a oblékla si své nejlepší šaty. Na oblečení si dávala záležet pokaždé, když volala 112 – co kdyby za policií dorazili televizní reportéři? Thelma obdařila pohledného mladého policistu zářivým úsměvem. Pak si ale vzpomněla, kde se právě nachází, a nervózně mrkla směrem k sousednímu domu.

„Neměli bychom jít raději dovnitř? Co když se vrátí?“ navrhla.

„Co když se vrátí *kdo*?“ chtěl vědět Kwong a také on pohlédl k sousednímu domu.

„Ten vrah. Mark Shelby,“ zašeptala Thelma.

Kwong a Thelma zmizeli v domě. Strážník Jensen si spravil padající pouzdro na zbraň a povytáhl si kalhoty, které se mu zařezávaly do zadku. Pak se s povzdechem vydal za nimi.

Závěsy byly zatažené a staromódní stojací lampa osvětlovala kytičkovaný gauč potažený plastovým

přehozem, sekretář plný sněžítek, keramických koček a jiných hloupostí a plazmovou televizi s šestačtyřicetipalcovou obrazovkou, která mezi ostatním, poněkud ošuntělým vybavením domácnosti působila dost nepatříčně.

„Z jakého důvodu si myslíte, že pan Shelby někoho zavraždil?“ zeptal se Thelmy strážník Jensen.

„Ó, já nemám nejmenší pochyby, že vraždil,“ odpovíděla Thelma se sebejistým úsměvem. „Nemáte chuť na kus dortu a šálek čaje?“

Kwong se užuž chystal kývnout, vtom ale ucítil na svém předloktí důrazný tlak Jensenovy ruky. Kdysi dávno, když poprvé přijel k Thelmě, dopustil se Jensen toho omylu, že pozvání na dort přijal. Tehdy mu zaskočilo v krku tak, že se málem udusil. Thelmino cukrářské umění se nedalo hodnotit jinak než nedostatečnou.

„Díky, ale bohužel musíme odmítnout,“ řekl Jensen. „Došlo-li skutečně k vraždě, nemůžeme se zdržovat, čas běží.“

„Naprosto s vámi souhlasím. Nevyšetří-li se vražda do osmačtyřiceti hodin, naděje na úspěšné uzavření případu se rapidně snižují,“ reagovala Thelma slovy moudrého detektiva z oblíbeného seriálu.

„Přesně tak, slečno Bauerová. Takže ještě jednou. Proč se domníváte, že byla spáchána vražda?“ opakoval Jensen. Kwong si připravil zápisník a propisku, aby si mohl Thelminu výpověď zapsat.

„Viděla jsem, jak se vrah zbavuje těla.“

„Opravdu?“ odpověděl Jensen a důsledně pracoval na tom, aby z jeho hlasu nezaznívala skepse. „Vzpomínáte si, jak jste vloni ohlásila napadení davem?“

Thelma zrudla. „To bylo velmi trapné, ano, ale já jsem si byla jistá, že pana Belliniho zavraždili gangsteři. V jednom díle *Rváčů* se potřebovali mafiáni zbavit jakéhosi práskače, a tak ho oddělali a mrtvolu pak zarolovali do koberce.“

„Ve skutečném životě to však bylo jinak, slečno Bauerová,“ připomněl jí Jensen. „Panu Bellinimu prasklo potrubí a voda mu vytopila obývací. Ti ‚mafiáni‘ byli zaměstnanci úklidové služby.“

„Tohle nebyl koberec, to vím zcela jistě. Viděla jsem, jak Mark Shelby nakládá do kufru svého vozu tělo své ženy a pak rychle odjíždí pryč. Proč by tak pospíchal, kdyby se nepokoušel uniknout z místa činu?“

„Vy jste viděla tělo?“ naléhal Jensen.

„Ne úplně zřetelně, ale vím určitě, že nesl něco, co bylo stejně velké jako paní Shelbyová. A taky jsem ji těsně předtím slyšela křičet.“

„A co kdybyste nám to vyprávěla pěkně od začátku?“ navrhl Kwong. „Kdy jste si poprvé uvědomila, že se děje něco divného?“

„To bylo v okamžiku, kdy mě vzbudil jejich křik. A nebylo to poprvé. Tohle bývala velmi klidná čtvrť. Jenže pak se sem přistěhovali oni. Shelbyovi se pořád

hádají! Někdy pozdě v noci, jindy v době kolem večere. Dneska se ale rozhodli dělat rámus v pět ráno a probudili mě. Ještě jsem hluboce spala. Oknem z ložnice vidím na jejich kuchyni. Naše domy odděluje jen úzký pruh trávy. Večer bylo teplo, a tak jsem nechala okno otevřené. Moc jsem toho neviděla, ale zato jsem je slyšela! Štěkali na sebe jako psi.“

„A co říkali?“ zeptal se Kwong.

„To nevím. Oni měli okno zavřené. Ale oba byli velmi rozčilení. Slyšela jsem Ruth Shelbyovou vykřiknout a pak se myslím rozbilo nějaké sklo. V té chvíli jsem si pomyslela – on ji jistě zabil. Pak jsem slyšela, jak bouchly dveře od hlavního vchodu. Utíkala jsem co nejrychleji sem.“

Thelma udělala několik kroků ke zdi sousedící s domem Shelbyových a rozhrnula závěsy. Jensen spatřil trávník před domem sousedů. Příjezdová cesta vedla podél východní strany domu, která od nich byla nejvíce vzdálená.

„Jejich kombík byl zaparkovaný tak, aby nemuseli couvat, až budou vyjíždět – předkem z garáže. Dveře od kufru byly otevřené. Mark Shelby stál ke mně zády. Ruth je malého vzrůstu a Mark je opravdu mohutný. Myslím, že dřív hrával fotbal. Viděla jsem jasně, že něco drží v ruku. Taky byl trochu předkloněný – jako by držel v náručí tělo. Hodil tělo do kufru, zabouchl dveře a rychle odjel – jako kdyby před něčím prchal. Tehdy jsem zavolala 112.“